

בש"פ 4465/22 - לי שמאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 4465/22

לפני: כבוד השופט ג' כנפי-שטייניץ

המבקשת: לי שמאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בתיק ע"ח 47199-05-22 שניתנה ביום 30.5.2022
על ידי כבוד השופט ש' מלמד

בשם המבקשת: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב בע"ח 47199-05-22 (השופט ש' מלמד) מיום 30.5.2022, במסגרתה נדחה ערר המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בבתי ים בבפ"ת 533-05-22 (השופט צ' משה) מיום 22.5.2022. בית משפט השלום לתעבורה הורה על פסילת רישיונה של המבקשת לארבעה חודשים שמנינים מיום 23.4.2022.

2. ביום 3.5.2022 הוגש כתב אישום נגד המבקשת, המייחס לה עבירת נהיגה בשכרות מכוח סירוב לביצוע בדיקת נשיפה. עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לפסילת רישיונה של המבקשת עד לתום ההליכים, לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. בבקשה צוין כי רישיונה של המבקשת נפסל מנהלית למשך 30 ימים.

3. ביום 22.5.2022, לאחר שקיים דיון בבקשה, הורה בית משפט השלום לתעבורה על הארכת פסילת רישיונה של המבקשת וקצב את תקופת הפסילה ל-4 חודשים, החל מיום הפסילה המנהלית, 23.4.2022. בית משפט השלום קבע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה על-ידי המבקשת, בין היתר, בהסתמך על סרטון המתעד את אופן התנהלותה בעת הבדיקות. עוד קבע כי נשקפת מן המבקשת מסוכנות, לנוכח העבירה המיוחסת לה. בית משפט השלום

הוסיף ודן בטענות המבקשת, ולפיהן היא שיתפה פעולה עם בדיקת הנשיפה ואף ביקשה לבצע בדיקת דם, אך סורבה על-ידי השוטר. נקבע כי בקשתה לביצוע בדיקת הדם הייתה "מאוחרת מדי", וכי היא אינה מבטלת את התנהגותה הראשונית של המבקשת, המעידה על סירוב.

4. על החלטה זו הגישה המבקשת ערר לבית המשפט המחוזי, בו טענה, בתמצית, כי קיימים פערים בהחלטותיו של בית משפט השלום לתעבורה לענין משך הפסילה וכי במקרים דומים נקבעו תקופות פסילה קצרות יותר. עוד העלתה המבקשת טיעונים שונים שעניינם התנהלות השוטר שבדק אותה.

בהחלטתו מיום 30.5.2022 דחה בית המשפט המחוזי את הערר. לאחר עיון בפסיקה שהציגה המבקשת, קבע בית המשפט המחוזי כי לא נפלה שגגה בתקופת הפסילה שנקצבה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שתקופות הפסילה נקצבות על-יסוד הערכת בית המשפט את עילת המסוכנות, תוך התחשבות בנסיבותיו של כל מקרה לגופו. לבסוף, נקבע כי על טענות המבקשת לענין התנהלות השוטר להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

5. בבקשה שלפניי טוענת המבקשת, בעיקרם של דברים, כי בית המשפט המחוזי לא נתן דעתו לפסיקה שהוגשה לו וכי שגה בקביעתו ולפיה על טענותיה ביחס להתנהלות השוטר להתברר בהליך העיקרי. עוד טוענת המבקשת כי קיים כרסום בראיות התביעה ומשכך לא היה מקום להורות על פסילת רישיונה למשך 4 חודשים.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות וחריגות המצדיקות זאת (ראו: בש"פ 1057/15 רשפל נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.2.2015); בש"פ 4591/17 הלוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.6.2017); בש"פ 5828/21 ראיד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.8.2021)).

בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלו מעלה כי היא אינה נמנית על אותם מקרים חריגים – טענות המבקשת נטועות בעניינה הפרטני, ואף לא התרשמתי כי נגרם לה עיוות דין. בית המשפט המחוזי הכריע, לאחר עיון בפסיקה שהגישה המבקשת ולאחר שמיעת טיעוניה, כי לא נפלה שגגה בתקופת הפסילה שנקצבה לה. זאת, בשים לב לקביעותיו של בית משפט השלום לתעבורה לענין מסוכנותה של המבקשת וקיומן של ראיות לכאורה, ותוך התחשבות ביתר נסיבות הענין, לא מצאתי עילה להתערבות בהחלטתו.

בקשה למתן רשות לערור נדחת אפוא.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשפ"ב (6.7.2022).

ש ו פ ט ת

עמוד 2

